

DEN FØRSTE NATO-MOTSTANDER FENGESLET!

FRIGI MILITÆRNEKTEREN BAKKEN-JENSEN!

BEKJEMP NORSK KLASSEJUS!

Rettsapparatet avviser idag alle som avslår militærtjenesten med politiske argumenter. NATO-nekterne må derfor velge mellom to ting: Gå inn i klasseforsvaret eller bli fengslet.

Det siste skjedde for ei tid sida med Olav Bakken Jensen fra Meråker. Han sitter nå fengslet i Trondheim og fortjener vår fulle solidaritet og støtte.

La oss sammen bidra til at statens undertrykkelse av de mest aktive NATO-motstanderne blir kjent for det arbeidende folket.

BEKJEMP NORSK KLASSEJUS ! STILL KRAVET: BAKKEN -JENSEN MÅ FRIGIS !
LA DETTE BLI EN AV PAROLENE 1.MAI !

SUF's sentralstyre vil med denne informasjonsbulletinen forsøke å bedre kontakten mellom de politiske militærnekte, og vil på nytt understreke sin støtte til deres kamp.

SUF og aksjon politisk militærnekting.

I tida etter nyttår har det pågått en debatt om politisk militærnekting. I visse kretser ble det i denne debatten reist tvil om SUF's linje i denne saka. Det var tilmed snakk om at SUF ville falle aksjonen i ryggen, ved å kjøre ut ei linje med at folka skulle inn i militæret for å drive agitasjon der. Derfor gjorde SUF's sentralstyre et vedtak allerede i slutten av januar som da ble sendt alle lag i organisasjonen. Sentralstyret presiserte der det enstemmige vedtak fra SUF's 4. landsmøte om at SUF skal støtte politisk militærnekting. Dette vedtaket gjelder fortsatt. Sentralstyret har også gjentatte ganger oppfordret forbundets medlemmer til å nekte militærtjeneste på politisk grunnlag.

SUF's sentralstyre understrekte i vedtaket at aksjon politisk militærnekting kan endres, utvides eller avblåses bare av deltakerne i aksjonen, og ikke av SUF aleine.

I vedtaket ble det likevel understreket at parolen "alle som ikke nekter militærtjeneste, støtter i praksis USA-imperialismen" og liknende paroler ikke bør brukes. Dette virker bare som vi har oppkastet oss til dommere over det store flertallet av det arbeidende folkets ungdom og lyder bare tomt moraliserende. Parolene bør heller være slike som:

Til kamp mot NATO og USA-imperialismen! Nekt NATO-tjeneste - nekt militærtjeneste! Formålet med NATO er å slå ned arbeidsfolks rettferdige kamp for frigjøring og sosialisme. Bekjemp klassestatens undertrykkelsesapparat!

Den første fengslingen av en politisk militærnekter har alt skjedd. Det gjelder repetisjonsnekteren Olav Bakken Jensen. Han fikk 90 dager og sitter i fengsel i Trondheim. Lite er gjort med denne saka foreløpig, og det er sterkt å beklage. Dette skyldes den dårlige organiseringen aksjon politisk militærnekting dessverre ennå lider av. Desto viktigere er det nå å ta igjen det forsømte. Når det gjelder Bakken Jensen -saka spesielt, må denne kjøres fram og gjøres skikkelig kjent (bl.a. gjennom 1.mai-paroler nå), og ved aksjoner ellers der det er mulig. Men for at aksjonen skal komme ut av den organisatoriske bakevja den nå befinner seg i, må militærnekterne snarest finne fram til klare retningslinjer for hvordan aksjonen skal drives rent organisatorisk. En viktig oppgave blir å forberede kontakten mellom de politiske militærnekterne, (noe denne bulletinen tar sikte på), slik at ingen militærnekter blir stående aleine når saka hans kommer opp. Vi må forhindre at klassestaten knekker oss en etter en uten at vi samla kan ta til motmæle.

Men uansett hvor godt aksjonen organiseres vil en betingelse for at den skal lykkes alltid være at hver enkelt militærnekter gjør alt han overhodet er i stand til for at saka hans blir kjent slik at meningsfeller kan mobiliseres i kampen mot klassestaten.

SUF og aksjon politisk militærnekting (et debattinnlegg skrevet for ca. 2½ mnd. siden).

Aksjon politisk militærnekting er i disse dager godt og vel to år gammel. Aksjonen ble ikke starta direkte av SUF, men SUF sluttet seg tidlig til den, og det overveldende antall politiske militærnektere er SUF'ere.

I dag går det tildels en hard debatt om politisk militærnekting. Kjernespørsmålet i denne debatten er: hva oppnår vi mest ved - å aksjonere utenfor eller innenfor militæret? Og i tilfellet svaret blir innenfor, hvordan skal vi så gå fram i forholdet til militærnekteraksjonen?

Denne debatten er viltig og må føres kontinuerlig i tida framover. I den forbindelse må vi ha følgende helt klart for oss:

a) Debatten må føres på en slik måte at den ikke svekker effekten i vårt arbeid mot klassestatens mektigste redskap, militærvesenet, hvordan dette arbeidet enn kommer til uttrykk i praksis.

b) Aksjon politisk militærnekting er ikke noe mål i seg selv, den er et handlingsalternativ, på samme måte som en bevisst sosialistisk agitasjon innenfor militæret er det. Ingen av de to aksjonene er i seg selv prinsipielt riktige/uriktige. De blir bare riktige i den grad de er et konkret uttrykk

~~for handling etter en konkret og riktig analyse~~ av den objektive og subjektive situasjon vi står oppe i.

La oss se litt på denne situasjonen - slik den var før aksjonen kom i gang - slik den er i dag - og la oss utfra det forsøke å se noenlunde realistisk på utviklinga slik den synes å fortone seg i tida framover.

Holdninga overfor militærvesenet før militærnekteaksjonen kom i gang var tvetydig og framfor alt unnvikende. Ensom med problemet fant man ingen løsning på det. Selv gode sosialister gikk til lensmann og prest for å skaffe seg de nødvendige papirer for å bli funnet gode nok for lovens § 39 om fritaking fra militærtjeneste av overbevisningsgrunner. Andre forsøkte å gjøre så godt de kunne ut av sin soldattid, en del sosialistisk agitasjon er det ganske sikkert blitt ført rundt om på norske militærbrakker. Uten at noen senere har hørt noe særlig om det.

Aksjon politisk militærnektning skapte et vendepunkt her. Vi ranket oss i ryggen og sa i hvert fall klart fra hvorfor vi nektet. Og det viktigste av alt: Vi hadde flere sammen tatt et felles, organisert standpunkt til klassestatens undertrykkelsesapparat, og startet en organisert kamp mot det. Det var en befriende og progressiv handling. Det finnes flere eksempler på at gode kamerater som den gang, straks aksjonen ble kjent, skrev til myndighetene og forlangte å få refusert sine gamle, borgerlig-pasifistiske søknader og så sendte inn nye, politisk begrunnede søknader. Etter dette har en stiftet bekjentskap med klassestatens lov- og rettsvesen. Resultatet er blitt at den revolusjonære bevisstheten er betraktelig høynet.

To år er gått. I denne tiden har SUF utviklet seg ganske voldsomt. Vår subjektive stilling overfor militæret har endret seg i takt med dette. Det å ta et standpunkt som ikke er direkte reaksjonært eller personlig forkrøplende er ikke lenger noe sensasjonelt framsteg. Det vi i dag er opptatt av er å utvikle og avdekke de motsetninger som det kapitalistiske samfunn består av, bruke dette til å bevisstgjøre folk i vårt arbeid for sosialismen. For å kunne gjøre dette må vi være tilstede og argumentere der hvor folket er og der motsetningene er framtrødende og lette og påvise. I så måte er det ingen tvil om at massene er innenfor militæret, den alt overveiende del av arbeiderungdommen avtjener sin verneplikt. Innenfor militæret finnes også store motsetninger som folk flest lett blir oppmerksomme på, de føler dem på selve kroppen. I tråd med masselinja må det derfor være riktig å ta sikte på agitasjon innenfor militæret. På lengre sikt er det der vi har mest å hente. I en revolusjonær situasjon vil det dessuten være livsviktig å kunne drive en effektiv politisk agitasjon innenfor militæret. Dette arbeidet står ikke ferdig på en dag, det må utvikles gjennom lengre tid.

Spørsmålet fra endel kamerater har da vært: Er det ikke riktig å gå inn i militæret for å agitere der med en gang, allerede i dag? Noen har endatil i sin iver for å følge opp masselinja stilt seg likegyldige overfor "den idealistiske militærnekteaksjonen". På den andre sida er det kamerater som i sin glød for aksjonen har kommet med heftige, til dels voldsomme protester mot at en analyse av og diskusjon om denne aksjonen i det hele tatt blir tatt opp. De mener at dette vil være å ta effekten ut av aksjonen og la de kameratene i stikken som alt er blitt med på den.

Begge disse oppfatningene er feilaktige.

Å gå inn i militæret med en eneste gang er feil ut fra i hvert fall to grunner:

a) Effektivt arbeid mot klassestatens redskap kan bare oppnås gjennom en samlet bevegelse. I dag er den politiske militærnekteaksjonen i gang. Denne aksjonen kan bare endres ved at dette først diskuteres grundig blant deltakerne i aksjonen, slik at disse skjønner riktigheten av en omlegning og slutter mannjamnt opp om denne. Og så lenge militærnekteaksjonen er i gang, gjelder det av alle krefter å slutte opp om den!

b) SUF er ennå en for liten organisasjon til å drive virkelig effektivt arbeide innenfor militæret. Det svære militærapparatet er ennå i stor grad i stand til å absorbere og uskadeliggjøre våre kamerater etter hvert som de møter opp på moen. De blir ganske enkelt isolert slik at de ikke får anledning til effektiv agitasjon. At SUF tar sikte på å bli så sterk at vi at vi kan motsette oss dette, er selvsagt like riktig.

Ut fra det som tidligere er sagt er det klart at det er en stor feil

å vise aksjonen politisk militærnekting liten eller ingen interesse. Fordi den subjektive situasjon i stillinga overfor militæret var så uendelig dårlig for bare et par år siden, var det riktig og nødvendig at denne aksjonen kom i gang. Den har endra den objektive situasjon betraktelig og dermed lagt grunnlaget for en opptrapping, en høyere fase i kampen mot klassestatens redskap, ved at vi går inn i militæret og går løs på den objektive, motsetningsfylte situasjon som hele tiden har eksistert der. Men forat denne opptrappingen skal lykkes, må aksjonen politisk militærnekting holdes samlet og kampdyktig, og ikke smuldre bort i likegyldighet og passivitet. Derfor er det nå viktig å intensivere politisk militærnekting.

De kamerater som ikke tåler at en diskusjon om en eventuell omlegning av aksjonen kommer opp, tar ikke mindre feil. Før eller senere må vi inn i militæret for å agitere der, og da hjelper det lite å lukke øynene for de vansker vi med dette står overfor. Tidspunktet for når vi skal gå inn i det militære er et taktisk spørsmål. For at dette skal bli så gunstig som mulig, er det viktig at vi er i stand til å diskutere saklig og analysere riktig.

Ett forslag til opptrapping av aksjonen er følgende: folka går inn i militæret, driver organisert politisk agitasjon der de tre månedene rekruttskolen varer, og går så til nekting av den videre tjenesten. På rekruttskolen er ofte motsetningene i militæret mest framtrædende, der har myndighetene liten og ingen mulighet til å isolere oss, på den måten har vi den beste mulighet til å få flere med oss.

Vi håper på en god debatt om alt dette i tida framover.

Viktor Stein.

MERKNADER TIL AKSJON POLITISK MILITÆRNEKTING AV OLAV BAKKEN - JENSEN

Etter Ulltang er trolig mye av aksjonens propagandaverdi via rettsaker tatt ut.

En kan ikke vente pressens og opiniomens oppmerksomhet mot de mange saker som etterhvert kommer opp, og som alle vil arte seg temmelig likt.

Riktignok kan en vedat enkelte blir fritatt kunne bringe atskillig rot i de konservatives argumentasjon. (Dette er jo til en viss grad allerede skjedd).

Dette er imidlertid en tvilsom seier, og vil i beste fall påskynde at politiske militærnektere blir godtatt på likefot med pasifister og religiøse særinger.

Men i det øyeblikk vi er godtatt som sekt, er vi også politisk ufarligjort.

All taktikk som tar sikte på å bli godtatt av klassestatens rettsvesen må avvises.

Klassedommene vil stille rettsvesenet i relieff, dette er vårt politiske slagvåpen.

Vi må derfor ikke spille for mye energi på mer eller mindre subtil argumentasjon i rettsalen, men konsetrere oss om politisk militærnekting som handling. Først når vi har våpnet i hånd kan vi drive politikk. Videre bør vi sløyfe søknadene til departementet om overføring til sivilarbeid. Avgjørelsen der er tatt på forhånd.

Å sende søknad er bare spillfekteri. Dessuten må også siviltjeneste nektes ut fra en totalvurdering. Militærtjeneste må defineres som enhver tjeneste som kan pålegges et individ med hjemmel i loven om almen verneplikt. Søknad til dep. vil i og for seg selvfølgelig ha den gunstige virkning at byråkratiet blir belastet, men ikke sprenget, dertil er aksjonen for begrenset. Det er allerede pekt på at aksjonen neppe kan bli noen masseaksjon. Vi må altså ha maksimalt politisk utbytte av et begrenset antall nektere. Brekkstangen er her 100 mann i politisk fengsel. Den videre utnyttning av aksjonen blir av dialektisk art. Nekterne er stormtroppene. Som det mer langsomme fotfolk fungerer kampanjen "Norge ut av NATO". Det blir kampanjens oppgave å søke å overbevise folket på meningsplanet. Det kan dermed bli nødvendig for kampanjen å ta avstand fra nekternes metoder.

FRAMGANGSMÅTE VED NEKTING AV MILITÆRTJENESTE PÅ POLITISK GRUNNLAG.

Det første en gjør er å skrive et brev til den militære avdelinga der en står innrullert med melding om at en ikke er villig til å avtjene den militære tjenesten og at en derfor må bli strøket av de militære rullene. Sammen med denne meldinga legger en ved en begrunnelse for dette standpunktet. Et eksemplar av varsel og begrunnelse sendes også Det kongelige politi- og justisdepartement.

Dette gjelder både for de som skal inn til førstegangstjeneste og for de som allerede har avtjent denne. For de siste blir det å nekte å møte opp på repetisjonsøvelsene.

Begrunnelsen for militærnektinga.

Som begrunnelse har tidligere de fleste politiske militærnektere lagt hovedvekta på solidaritet med frigjøringsbevegelsene i den tredje verden, og at dette er uforenlig med tjenestegjøring i et NATO-kontrollert militarapparat. Dette er selvsagt et riktig argument og det er viktig at dette blir grundig underbygget med fakta om bl.a. de ugjerninger NATO's medlemsland begår i såvel Asia, Afrika og Latin-Amerika. Men for flere og flere politiske militærnektere er etterhvert selve klassestandpunktet blitt den viktigste grunnen til at de nekter. En solidaritet med verdens undertrykte folk kan lett bli en abstrakt, isolert og derfor virkningsløs handling, selv om den manifesterer seg så pass konkret at en nekter militærtjenesten. Det er etter hvert blitt klarere og klarere at uten å frigjøre seg sjøl kan ikke den norske arbeiderklasse frigjøre noen som helst andre undertrykte i verden heller. Det norske militærvesen er en del av storkapitalens undertrykkelsesapparat mot arbeiderklassen, nasjonalt som internasjonalt. Noe av det viktigste i militærnekternes argumentasjon er derfor å påvise hvilken uhyre trusel det NATO-kontrollerte norske militærapparatet er mot norske arbeidsfolk. Her er det også nok av konkrete fakta som kan vise dette: Det norske militærvesenet ble brukt mot arbeidsfolk i 20- og 30-åra. Norge har sine unntakslover som når som helst kan bli brukt mot oss.

Myndighetenes svar.

Reaksjonen fra de militære myndighetene er noe forskjellig, de forskjellige forsvarsgreiner og avdelinger har ingen felles opptreden. Ofte hender det at en får tilsendt et skjema for utfylling, uten dette kan en i alle tilfelle ikke bli fritatt for militærtjenesten, opplyses det. Slike skjemaer er det bare å gi blanke blaffen i. En kan gjerne sende det militære et brev der en presiserer at en har avgitt en begrunnelse og at noen skjemautfylling på myndighetenes premisser ikke kommer på tale. De militære myndigheter og deres reaksjoner er for så vidt av underordnet betydning.

Det viktigste er hva justisdepartementet foretar seg. Vanligvis blir en etter relativt kort tid innkalt til politiavhør, der en ikke gjør stort annet enn å bekrefte det standpunkt en har tatt. Under dette politiavhøret hender det også at en blir stilt overfor et mer eller mindre skjemamessig oppsett av spørsmål. En har full anledning til å nekte å svare på disse. Det bør en også gjøre når en f.eks. blir spurt om ville avtjene militærtjeneste i Sovjet, Sverige eller Kina.

Etter kortere eller lengre tid vil en så få svar fra departementet, alle slike svar har hittil uten unntak inneholdt avslag på søknadene om fritaking av militærtjenesten. Dette har vært begrunnet med at de politiske militærnekternes standpunkt er tidsbestemt og situasjonsbetinget. Det militærnekteren så gjør er å sende departementet et brev der en fastholder å nekte militærtjenesten, og krever at saka blir for retten. En kan også gjøre oppmerksom på at alle standpunkt tatt av psykisk friske mennesker nødvendigvis må være tidsbestemt og situasjonsbetinget.

Etter kortere eller lenger tid vil så saka komme opp i by- eller herredsretten, og da som sivil sak. Foreløpig har den politiske militærnekteren ikke gjort noe som helst "ulovlig", han har fullt ut krav på å få

prøvet for retten adgangen til å nekte militærtjeneste på politisk grunnlag, etter militærnekte-loven.

Imidlertid har hittil alle slike saker endt med at de politiske militærnekte-erne er blitt dømt til å avtjene militærtjeneste med den begrunnelsen at deres standpunkt ikke kan påberopes som legal grunn til å nekte tjenesten. Den første av disse sakene ble anket videre både til lagmannsrett og høyesterett, men med samme negative resultat. Etter prinsippavgjørelsen i høyesterett har det ikke vært mulig å anke noen flere saker til høyere rettsinstanser.

Når myndighetene innkaller til militærtjeneste etter at den sivile rettsaka er avgjort, har de klassejusens avgjørelse på at de har rett til dette. Når en derfor fortsatt nekter å møte opp til militærtjeneste, kommer dette opp i retten, og nå som straffesak. Ennå har svært få saker kommet så langt, men det ser ut til at en vil bli dømt til tre måneders fengsel i første omgang, men ennå har en ikke sett en klar linje fra myndighetenes side i dette.

Det er ofte kommet spørsmål fra folk som skal på sesjon, om de også skal nekte dette. Svaret er at en oppnår svært lite med det, bedre er det å møte opp på sesjonen og ha med seg alt det propagandamateriell en kan ha med seg og dele det ut blant de andre som møter fram. Det pleier ofte å ha god virkning. En kan gjerne også gjøre helt klart for sesjonslederen at en akter å nekte militærtjenesten. En vil da som oftest få utlevert skjemaer på sesjonen for utfylling. Dette bør avvises, spørsmålene i disse skjemaene er slik at en blir tvunget inn på myndighetenes gale problemstillinger. Bare gjør bestemt oppmerksom på at en skriftelig begrunnelse snarest vil bli avsendt.

Nekting av sivilforsvarstjeneste.

Endel kamerater har nektet vernepliktstjeneste i sivilforsvaret ut i fra den samme argumentasjon som de politiske militærnekte-erne. Men disse bør være klar over en viktig forskjell: Ifølge loven er det nemlig ikke adgang til å nekte slik tjeneste, og dette betyr at søknaden/varslet ikke blir tatt opp til vurdering av Justisdepartementet med påfølgende avslag og klassedom. Sivilforsvarsnekte-erne blir straks framstilt i en offentlig straffesak når de ikke har møtt opp til tjeneste, og behandlet på samme måte som om de hadde gått på fylla, forsovet seg o.l. -- SUF's sentralstyre vil med det første forsøke å ta dette opp offentlig, f.eks. gjennom avisintervjuer med sivilforsvarsnekte-ere, slik at også denne tvangspolitikken kan bli avslørt for alle. Det er viktig å være oppmerksom på at retten vanligvis ikke engang oppnevner forsvarer i slike straffesaker. Dette bør en imidlertid kreve, og samtidig søke om /forlange å få evt. honorarutlegg dekket. En kan også her søke om å få bruke sivil forsvarer, men det må i tilfelle innvilges av rettsformannen som et særtilfelle.

Om sivile prosessfullmektiger.

I vanlige sivilsaker som gjelder politisk militærneking, dvs. når søknaden skal rettslig prøves, så vil retten vanligvis oppnevne en forsvarer. Dette vil da være en profesjonell jurist. Men det er innlysende at det i nesten alle tilfelle vil være lettere å kjøre saka politisk riktig dersom en benytter lovens adgang til å bruke en sivil prosessfullmektig. Denne skal imidlertid offisielt "stå en nær", men det kan en jo hevde om f.eks. formannen i det lokale SUF-laget; aktivister i Sol.kom., Norge ut av NATO o.l. I Oslo har de fleste søknadene om å få benytte sivil prosessfullmektig blitt innvilget, mens det som kjent ble nektet i Trondheim. I straffesaker er det nesten umulig å få bruke sivil forsvarer, loven sier at det bare skal innvilges i særtilfeller. Når de politiske militærnekte-erne har fått søknaden avslått gjennom en dom, og deretter blir stevnet i en straffesak for ikke å ha møtt opp til tjeneste, så bør en altså kontakte en jurist i god tid.

Rapport fra Rana SUF om politisk militærnekting.

Uten at vi vet om resultatet fra militærnekterkonferansen i Bergen, vi hadde ikke råd til å bli representert, så fortsetter aksjon pol. mil. i Rana. Vi har nå hatt vår første rettsak, hvor undertegnede møtte i sivil rett. Dette skjedde torsdag den 27 febr. og dommen er ennå ikke falt. Rana SUF hadde drevet en utstrakt PR-virksomhet og dette medførte at oppslutninga om saka blei forholdsvis bra, det var en sytti åtti tilhørere på det møte. Saka blei forholdsvis lang, undertegnedes forsvarstale hadde en varighet på en time og tre kvarter, men statens prosessfullmektig var desto kortere da han nesten ikke hadde spørsmål. Det blei ført to vitner i saka, jernverksarbeider Hans Antonsen om "Krigens vesen" og Terje Steiro (også jernverksarbeider) om "Klassekamp i Norge" og rettssaken skulle i følge endel av de tilstedeværende ha vært et godt politisk seminar. Statens prosessfullmektig forsøkte å legge hindringer i veien for forsvarstala og vitneførselen ved at det ikke angikk saka, men en forsiktig leder av retten lot oss dirigere saka.

Forsvarstala berørte i hovedtrekka sosialismens utvikling til vitenskap, påvisning av dialektikkens riktighet samt at tesen all historie er historien om klassekamp er riktig ved å trekke opp samfunnsutviklinga fra menneskesamfunnets oppståelse, via urkommunismen, slavesamfunnet, føydalsamfunnet til det kapitalistiske samfunn og et forsøk på det og dets praksis.

Det første vitnet snakket om forskjellige former for krig, om årsakene til krig og resultatene og om at den eneste form for rettferdig krig var folkekrigen. Han forsøkte å skissere hvordan økonomien i det kapitalistiske samfunn fordrer krig, og hadde endel suverene replikker. Bl.a. blei han spurt om eventuelle slektskapsforhold til saksøkte og svarte at det ikke var anna enn ideologisk og på spørsmål fra Statena prosessfullmektig om han hadde studert historie, e.l. siden han regna seg for kvalifisert til å snakke om dette temaet svarte vitnet at hans kvalifikasjoner var utelukkende studier av marxismen.

Det andre vitnet snakka om hvordan militærapparatet bl.a. hadde vært brukt mot arbeiderne bl.a. i Nordland, om utviklinga av fagbevegelsen, om LO-ledelsens forederi, om statsapparatet som et våpen mot arbeidernes kamp o.l. og hadde også endel munnrappe svar bl.a. blei han oppfordra til å ikke bruke manuskript og svarte at han var en alminnelig ulært mann som ikke hadde gått i flere år på universitetet og lært retorikk etc.

Rettsaka utvikla seg tilfredsstillende det politiske resultat er vanskelig å lodde, men i alle fall vakte den oppsikt og interesse og har vært mye snakka om. En medvirkende årsak til dette var utvilsomt den brosjyra vi laga og delte ut (vi sender med endel eks.) i 3000 eksemplarer.

Vi fikk stor spalteplass i lókalavisa (8000 i opplag) og sjøl om artikkelen ikke var beregna som god reklame var den heller ikke uheldig, samt at Adresseavisa i Trondheim hadde en liten, nøktern og god notis som var god reklame, godt stoff for oss. Ellers kjenner vi ikke til om andre aviser har tatt den opp. Vi meiner at saka hadde en positiv betydning samt at den samla oss om bestemte arbeidsoppgaver. Vi ser fram til neste sak, men det kan ta en tid til, da en av dem som har nekta befinner seg i Praha og den andre har blitt bedt om å sende en fyldigere redegjørelse for årsakene til at han nekter. (Han nekter repøtisjon på politisk grunnlag er 30 år og SFer). Han har nettopp sendt inn sin søknad som blei et opus på 1½ sider og påstår at forsvarstala blir omkring tre

ganger så lang. Han konsentrerer seg i all hovedsak om NATO-problematikken, forholdet til U-landa og berører ikke den norske klassekampen. Men søknaden er svært god, konkret og med en anbefaling fra SUF om at Bordewich som søkeren heter er en ubønhørlig motstander av kapitalismen, at han i praksis bekjemper den hver dag så skulle vel grunnlaget for at søknaden blir avslått være utmerket.

Det er mulig at vi kommer til å gi ut meir materiell i forbindelse med saka, i så fall skal vi sende det til dere.

Det kan bemerkes at undertegnede, saksøkte hadde en jurist som forsvarer og forsvareren baserte seg på et juridisk forsvar, som han desverre ikke kom så alt for bra i fra. Han var statens prosessfullmektig fullstendig overlegen, men det var vanskelig å samordne en strategi - et opplegg for saka. Han hadde sjølsagt ikke forutsetninger til å forstå mine intensjoner, han så det ut fra sin snevre juridiske synsvinkel og etter denne saka vil vi anbefale å bruke en prosessfullmektig som er ideologisk forbundet med skasøkte.

Det viste seg også, som før nevnt at slik sak er utmerket til å brukes som et politisk seminar for sympatisører og andre interesserte og derfor er vitnene en viktig faktor, de gjør at vi får litt variasjon i persongalleriet - får delt opp temaene i større grad og litt spredning i sakens gang. Det er bare talerlista som mangler.

Det er nå å håpe at aksjon pol mil nekt skal gå videre så vil den få ei større oppslutning, at flere SUFere lar seg disiplinere og lar all liberalisme fare og nekter tjeneste i forsvaret og sivilforsvaret. (Vi venter ennå på opplegg for dette) Dersom denne kampformen skal få en virkelig effekt må den ha ei virkelig oppslutning noe den desverre ikke har idag.

Vårt opplegg blei noe forringa då vi skulle ha et tredje vitne om STATEN OG STATENS FUNKSJON men da det viste seg å være vanskelig å få noen i Rana til å ta på seg dette og myndighetene ikke ville betale reise fra Oslo til Mo. Men i alle fall viser vårt arrangement at det er mulig å få gjort en del ut av det og det vi nå venter på er dommen. Det er en teoretisk fare for å bli frikjent, det satt tre DNA-folk i juryen og de to lekmennene var var en småbruker og en pensjonist (tidligere skulestyrar som virka jovial, muligens litt radikal) men da får en stole på at de militære myndigheter anker så en slipper å anke sjøl, det vil virke litt rart.

Revolusjonær hilsen
Rana SUF
v/ Inge Myrvoll (sekr.)

forts. fra side 4.

Nekterne må ikke av denne grunn innvikle seg i fruktesløse debatter med kampanjefolk og andre om midler, men stort sett holde kjeft og la dialektikken arbeide.

Nye nektere bør frarådes søknadslinja og heller slå inn på den rene, harde nekterlinja: Hell no, I won't go.